

РЕШЕНИЕ

№ 41230

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7578** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от АПК, вр.чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от Д. В. Х. срещу Столична община, с която се претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500лв. за периода 14.02.2023г.-13.05.2024г., претърпяни от ищеца вследствие издадена Заповед № РПД23-РД09-3/03.01.2023г. издадена от кмета на район „П.“-Столична община, отменена от съда като незаконосъобразна, ведно със законната лихва от 13.05.2024г., до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът – Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли като неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед изх.№ РПД23-РД09-4/03.01.2023г., издадена от кмета на район „П.“-Столична община е наредено да се извърши принудително преместване на ИУМПС, марка „М.“, модел „Ц-180“ с регистрационен номер С7310ХТ, собственост на ищеца и паркирано върху територия общинска собственост, с местоположение [населено място],[жк][жилищен адрес]. Наред с преместването е разпоредено автомобилът да бъде транспортиран до център за разкомплектоване на ИУМПС, находящ се в [населено място], район „К.“, „БДО К.“, където да се изпълни индивидуалния административен акт.

Заповедта на кмета е оспорена е оспорена пред съда, за което е образувано адм.д.№ 2384/2023г.

по описа на Административен съд София-град, който с влязло в сила Решение № 2994/04.05.2023г. я е отменил, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели и до нейната материалноправна незаконосъобразност, приемайки че административния орган не е установил по категоричен начин, че намиращото се върху терена – общинска собственост ППС е действително „излязло от употреба“.

В хода на събиране на доказателства пред настоящата инстанция са ангажирани гласни доказателства, чрез изслушването на свидетел, осигурен от ищцовата страна при режим на довеждане – В. В. Х. (брат на ищеца). От показанията му, които съдът приема за непротиворечиви и основавани на лични и непосредствени впечатления, системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период се установява, че в резултат издадената заповед, ищецът Д. Х. е изживял стрес, изразяващ се в изпитан дискомфорт, чувствал се е зле, станал по-нервен, което довело до честото му избухване, съответно цялото му състояние довело до негативни емоционални преживявания. Св.Х. споделя, че като магистър-фармацевт е съветвал ищеца да приема метна, глог и валериан за да се справи по-лесно със стреса и недоспиването, но не е запознат дали последният е посещавал специалист – психолог.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба за обезщетение е процесуално допустима, тъй като са налице предпоставките по чл.203 и следващите от АПК, чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт – заповед за принудително преместване на ИУМПС, издадено от орган при ответника, сочат се вреди, твърдени да са произлезли именно от този административен акт.

Разгледана по същество е частично основателна.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопограждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна - аргум. от чл.4 ЗОДОВ), по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отменената заповед представлява властнически акт на административен орган, т.е налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на Столична община за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът ги обсъжда по всяка една от исковите претенции, така както са заявени от ищеца (имуществени и неимуществени вреди и лихви).

По делото се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснения и други негативни психически изживявания, причинени от разпореденото със заповедта принудително преместване на автомобила му и транспортирането му до център за разкомплектоване на ИУМПС, до отмяната му. Предвид обстоятелството, ищецът е този който следва да доказва неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания, то неговите най-близки хора, сред които е и брат му, имат най-преки и непосредствени впечатления за тези негови вътрешни изживявания. От показанията на св.Х., които се кредитират от съда, се установи, че вследствие на развилите се производства /административно и съдебни/ по повод заповедта на кмета, е забелязал една негативна промяна в поведението на ищеца. Същите

илюстрират преживените от ищеца притеснения, тревоги, смущения, че автомобилът му е принудително отнет и може да бъде разкомплектован без основание, който очевидно е имал и емоционална стойност за него. В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Съгласно трайно установената съдебна практика понятието „справедливост” по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера и интензитета на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Решаващи за преценката за справедливо обезщетяване на болките и страданията от отменения административен акт, са най-вече негативните изживявания, свързани с изначалната липса на основание за намеса на администрацията в имуществената сфера на ищеца, а именно спрямо притежавания от него автомобил. По тези аргументи съдът не споделя доводите на ответника, с които приема, че тъй като процесното МПС е от 2002г. неговата стойност е значително по-ниска от претендираното обезщетение. В този ред на мисли и като допълнение, съдът ще отбележи, че в интернет пространството са налични множество калкулатори за изчисление на стойността на така наречените „автомобили за скрап“, от които е видно, че цената на такива МПС, в зависимост от теглото и състоянието им варира около претендираното обезщетение.

Поради това съдът намира, че справедливо обезщетение следва да бъде определен в размер на 300лв., който би отговаряло напълно на степента на неимуществените вреди, претърпени от ищеца, вземайки предвид липсата на данни за състоянието на автомобила, както и факта, че същият след отмяната на заповедта е останал в негово владение, с което не е препятствана възможността му да го ползва. По тези съображения съдът счита, че искът за неимуществени вреди следва да бъде частично уважен за сумата по-горе, а в останалата част до претендираните 500 лв. отхвърлен като недоказан.

Наред с това, върху присъдената сума следва да се присъди и законната лихва от влизане в сила на решението на съда-13.05.2024г., до окончателното изплащане на сумата.

Съгласно чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесения държавна такса, като съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая, от ищеца са направени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 400лв. и за държавна такса в размер на 10лв., своевременно поискани до приключване на устните състезания. По гореизложените съображения, Административен съд София град 28 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. В. Х. с ЕГН [ЕГН] сумата от 300лв. (триста) лева, представляваща обезщетения за претърпени от ищеца неимуществени вреди, от отменената като незаконосъобразна Заповед № РПД23-РД09-3/03.01.2023г. издадена от кмета на район „П.“- Столична община, ведно със законната лихва, считано от 13.05.2024г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетенията, като ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди до пълния претендиран размер от 500лв.

ОСЪЖДА Столична община инспекция да заплати на Д. В. Х. с ЕГН [ЕГН] сумата от

410лв., представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

С

ЪДИЯ: